

PÓKA THOMAS

Változás

Néma angyal vergődik,
A koszos földön látván,
Mivé tért az emberi tett,
Hanyagoltan bánván.

Könnycsepp zúdul orcáján,
Haragosan nézve
Bomlik mosoly az ajkáról,
Romlott embert idézve.

Bús szemében tükröződik,
Reményeink pora,
Talán egyszer előbújik
Békés tettek kora.

Tisztán

Oly tisztán érezni szabadon,
örömeiket hallani minden szavakon.
Mért oly buták az emberek?
Mi tiszta s szép, mind bennreked.

Illatos virágot meg nem érezzük,
„hogy érzed magad?” – meg se kérdezzük.
Mért oly buták az emberek?
Mi tiszta s szép, mind bennreked.

Muzsika járja át néma fületek,
Tompán halljátok, rátesznek kezeket –
Mért oly buták az emberek?
Mi tiszta s szép, mind bennreked.

Hát nyissatok ki kicsiny kapukat,
Okozzon néktek lelkesebb napokat,
terüljön szét földünkre, ti emberek,
mi tiszta s szép mind bennetek!

Búcsú

Baranyi Tamás emlékére

Még élünk mai napon,
érezünk ma, és vakon,
vakon látunk itt, e földön,
ő meg néz minket föntön.

Mert van, ki már oda jutott,
könnyedén kezét tárva,
nekünk kormos fájdalom,
neki végtelen álca.

Érezni hiányod kellően nem oltod,
e földön elkísért számtalan dolgod,
mégis sebző a gondolat,
hogyan léted minket nem fogad.

Mert nem érzi azt, milyen vérző,
az a végtelen tudat,
hogyan a téged mennyben őrző
miatt nem látjuk arcodat.

Kellett, hogy lássunk mindannyian,
hallani azt, hogy tudasd, mi van,
mi van lelked mélyén, mi gyötör téged,
az életben elmondd, mi az, mi éget.

Megállunk sírod előtt, s látjuk mosolyod,
látni hangod, mely mindenkit beragyog,
barátunk voltál, vagy s leszel,
nekünk jobbat ennél sohasem teszel.

Korlát

Születésem előtt,
Halálom után,
Szem nem néz tompán,
S bámul bután.

Túlvilág

Ismeretlen érzés
Ismeretlen tett
Ismeretlen vágy is
Ismeretlen lett

Ismerhetném mégis
De félelmem virít
Előttem van mindig
S énből felsikít

Sötétségbe nyúlnék
Mégis fény kísért
Ha a fénybe nyúlok
A sötét ideért

Sötétségnek hívják
Most még ideát
Mert a népnek így szép
S így lát ideát